

22.12.2005

394/4/04

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jukka Lindstedt

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Kristian Holman

TIETOJEN ANTAMINEN KESKENERÄISESTÄ ESITUTKINNASTA

1

KANTELU

Kantelijat arvostelivat 12.2.2004 eduskunnan oikeusasiamiehelle osoittamassaan yhteisessä kantelukirjoituksessa Helsingin kihlakunnan poliisilaitoksen rikosylikonstaapelin menettelyä tietojen antamisessa keskeneräisestä esitutkinnasta.

Kantelijat kertoivat rikosylikonstaapelin luovuttaneen esitutkintaan nähden ulkopuoliselle taholle laatimansa lausunnon, josta ilmeni tietoja rikosylikonstaapelilla tutkinnassa olevasta esitutkinnasta sekä erään asianosaisen henkilötunnus. Kyseistä asiakirjaa oli kantelijoiden mukaan myöhemmin käytetty tuomioistuimessa käsitellyn riita-asian yhteydessä. Kantelijat katsoivat rikosylikonstaapelin laatiman asiakirjan sen julkitulon myötä vahingoittaneen taloudellisesti heidän yritystään.

Kantelijoiden näkemyksen mukaan rikosylikonstaapelilla ei ollut oikeutta luovuttaa viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain nojalla salassa pidettäviä tietoja sivulliselle. Lisäksi kirjoituksessa kerrottiin rikosylikonstaapelin laatimassa asiakirjassa olevan asiavirhe erään asianosaisen tekemäksi kerrotun menettelyn osalta. Kantelijat kyseenalaistivat poliisin menettelyn puolueettomuuden.

3

RATKAISU

3.1

Sovellettavat oikeusohjeet

Suomen perustuslaki

Perustuslain 12 §:n 2 momentin mukaan viranomaisen hallussa olevat asiakirjat ja muut tallenteet ovat julkisia, jollei niiden julkisuutta ole välttämättömien syiden vuoksi lailla erikseen rajoitettu. Jokaisella on oikeus saada tieto julkisesta asiakirjasta ja tallenteesta. Mainittu perustuslain säännös ilmentää osaltaan hallinnossa muutoinkin noudatettavaa julkisuusperiaatetta.

Yleinen julkisuus- ja salassapitolainsäädäntö

Viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain (jäljempänä julkisuuslain) 1 §:n 1 momentin mukaan viranomaisen hallussa olevat asiakirjat ovat julkisia, jollei tässä laissa tai muussa lainsäädännössä erikseen toisin säädetä.

Julkisuuslain 5 §:n 2 momentin mukaan *viranomaisen asiakirjalla* tarkoitetaan viranomaisen hallussa olevaa asiakirjaa, jonka viranomainen tai sen palveluksessa oleva on laatinut taikka joka on toimitettu viranomaiselle asian käsittelyä varten tai muuten sen toimialaan tai tehtäviin kuuluvassa asiassa.

Julkisuuslain 11 §:n 1 momentin mukaan hakijalla, valittajalla sekä muulla, jonka oikeutta, etua tai velvollisuutta asia koskee (*asianosainen*), on oikeus saada asiaa käsittelevältä tai käsitteleeltä viranomaiselta tieto muunkin kuin julkisen asiakirjan sisällöstä, joka voi tai on voinut vaikuttaa hänen asiansa käsittelyyn. Pykälän 2 momentissa säädetään tähän asianosaisen oikeuteen eräitä poikkeuksia, joista mainittakoon tässä seuraavat. Asianosaisella, hänen edustajallaan ja avustajallaan ei ole oikeutta asiakirjaan, josta tiedon antaminen olisi vastoin erittäin tärkeää yleistä etua taikka lapsen etua tai muuta erittäin tärkeätä yksityistä etua (1 kohta) eikä myöskään esitutkinnassa ja poliisitutkinnassa esitettyyn tai laadittuun asiakirjaan ennen tutkinnan lopettamista, jos tiedon antamisesta aiheutuisi haittaa asian selvittämiselle (2 kohta).

Julkisuuslain 23 §:n 2 momentin mukaan asianosainen taikka hänen edustajansa tai avustajansa ei saa ilmaista sivulliselle asianosaisaseman perusteella saatuja salassa pidettäviä tietoja, jotka koskevat muita kuin asianosaista itseään.

Julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaan salassa pidettäviä viranomaisen asiakirjoja ovat, jollei erikseen toisin säädetä: poliisille ja muille esitutkintaviranomaisille ja viralliselle syyttäjälle sekä tarkastus- ja valvontaviranomaisille tehdyt ilmoitukset rikoksesta, esitutkintaa ja syyteharkintaa varten saadut ja laaditut asiakirjat sekä haastehakemus, haaste ja siihen annettu vastaus rikosasiassa, kunnes asia on ollut esillä tuomioistuimen istunnossa taikka kun virallinen syyttäjä on päättänyt jättää syytteen nostamatta tai kun asia on jätetty sikseen, jollei ole ilmeistä, että tiedon antaminen niistä ei vaaranna rikoksen selvittämistä tai tutkinnan tarkoituksen toteutumista tai ilman painavaa syytä aiheuta asiaan osalliselle vahinkoa tai kärsimystä tai estä tuomioistuinta käyttämästä oikeuttaan määrätä asiakirjojen salassapidosta oikeudenkäynnin julkisuudesta annetun lain mukaan.

Salassapitomerkinnoistä säädetään julkisuuslain 25 §:ssä. Sen mukaan salassa pidettävään viranomaisen asiakirjaan, joka annetaan asianosaiselle ja joka on salassa pidettävä toisen tai yleisen edun vuoksi, on tehtävä merkintä sen salassa pitämisestä. Merkintä voidaan tehdä muihinkin salassa pidettäviin asiakirjoihin. Merkinnästä tulee käydä ilmi, miltä osin asiakirja on salassa pidettävä ja mihin salassapito perustuu. Jos salassapito perustuu säännökseen, jossa on vahinkoedellytyslauseke, merkintä voidaan tehdä kuitenkin niin, että siitä ilmenee vain se säännös, johon salassapito perustuu.

Tietojen antamisesta esitutkintalainsäädännössä

Esitutkintalain 11 §:n mukaan asianosaisella on oikeus saada tietoonsa, mitä esitutkinnassa on käynyt ilmi, niin pian kuin siitä ei voi aiheutua haittaa rikoksen selvittämiseksi.

Esitutkintalain 48 §:n 1 momentin mukaan jos esitutkinnassa läsnä olevalle henkilölle ilmaistaan muita kuin häntä itseään tai hänen päämiestään koskevia, tutkintaan liittyviä seikkoja, jotka eivät ennestään ole hänen tiedossaan, tutkinnanjohtaja voi kieltää häntä ilmaisemasta niitä sivullisille esitutkinnan aikana. Edellytyksenä kiellon antamiselle on, että tällaisten seikkojen ilmitulo tutkinnan aikana voi vaikeuttaa rikoksen selvittämistä taikka aiheuttaa asianosaisille tai muille vahinkoa tai haittaa. Kielto voidaan antaa asianosaisen edustajalle ja avustajalle silloinkin, kun hän ei ole ollut läsnä tutkinnassa. Kielto on voimassa enintään kolme kuukautta kerrallaan.

Esitutkinnasta ja pakkokeinoista annetun asetuksen 21 §:n mukaan esitutkintalain 48 §:n 1 momentissa tarkoitettu kieltäminen on annettava saajalleen kirjallisena todisteellisesti tiedoksi. Kiellossa on mainittava ne seikat, joita asianomaista kielletään ilmaisemasta, kiellon voimassaoloaika sekä seuraukset kiellon rikkomisesta.

Henkilötunnuksen merkitseminen asiakirjaan

Henkilötietolaki on rekisteröityjen henkilötietojen käsittelyä koskeva yleislaki. Henkilötietolain 13 §:n mukaan henkilötunnusta saa käsitellä rekisteröidyn yksiselitteisesti antamalla suostumuksella tai, jos käsittelystä säädetään laissa. Lisäksi henkilötunnusta saa käsitellä, jos rekisteröidyn yksiselitteinen yksilöiminen on tärkeää: 1) laissa säädetyn tehtävän suorittamiseksi; 2) rekisteröidyn tai rekisterinpitäjän oikeuksien ja velvollisuuksien toteuttamiseksi; tai 3) historiallista tai tieteellistä tutkimusta taikka tilastointia varten. Mainitun säännöksen 4 momentin mukaan henkilötunnusta ei saa merkitä tarpeettomasti henkilörekisterin perusteella tulostettuihin tai laadittuihin asiakirjoihin. Viimeksi mainittu säännös korostaa henkilötunnuksen osalta jo henkilötietolain 5 §:ssä säädettyä huolellisuusvelvoitetta henkilötietojen käsittelyssä.

3.2

Kannanotto

3.2.1

Rikosylikonstaapelin laatiman lausunnon salassapidon arviointi

Julkisuuslaissa säädetään edellä selostetulla tavalla esitutkintatietojen julkisuudesta. Lainkohdan mukaan kysymyksessä olevien asiakirjojen osalta on olemassa ns. salassapito-olettama. Tämä tarkoittaa sitä, että salassapito on lähtökohta; jos kuitenkin on ilmeistä, ettei tiedon antamisesta aiheudu laissa mainittuja vahinkoseurauksia, tieto voidaan antaa. Kyseinen salassapito-olettama ei kuitenkaan sellaisenaan sovellu asianosaisen tiedonsaantioikeuden

arvioimiseen, vaan rajoitukset on tältä osin johdettava julkisuuslain 11 §:n 2 momentista.

Rikosylikonstaapelin lausunnossa on todettu mm. seuraavaa: "*X Oy on ollut myyjänä kahdessa kaupassa, jossa rahoitusyhtiötä on petetty myöntämään rahoitus osamaksukaupalla - - - X Oy:n edustajia - - -, - - - ja - - - on kuulusteltu tapausten johdosta rikoksesta epäiltyinä. Esitutkinta on kesken*".

Katson, että rikosylikonstaapelin lausunnosta ilmenee vireillä olevista esitutkinnoista tietoja, jotka julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 3 kohdan perusteella ovat salassa pidettäviä.

3.2.2

Y Oy:n asianosaisasemasta

Kantelijat ovat kirjoituksessaan esittäneet väitteen, että rikosylikonstaapeli oli luovuttanut tietoja keskeneräisestä esitutkinnasta täysin ulkopuoliselle taholle, Y Oy:n edustajalle.

Rikosylikonstaapeli kertoo selvityksessään, että hän oli keskustellut Y Oy:n edustajan kanssa useasti esitutkinnan toimittamisen yhteydessä. Rikosylikonstaapelin mukaan käydyissä keskusteluissa oli selvitetty kantelijoiden edustaman yhtiön X Oy:n tai siihen kytköksissä olleiden henkilöiden mahdollista osuutta siihen, että Y Oy:n tietoja oli käytetty tutkittavana olevissa rahoitusyhtiöihin kohdistuvissa petoksissa.

Julkisuuslain 11 §:n tarkoittamana asianosaisena pidetään sellaista henkilöä ja tahoa, jolla on jonkinlainen asiaan perustuva yhteys kyseisissä asiakirjoissa oleviin tietoihin ja asiakirjoissa olevat tiedot liittyvät tai koskevat hänen henkilökohtaisia tai hänen edustettavanaan olevan etuja, oikeuksia tai velvollisuuksia (ks. Ahvenainen–Räty: Julkisuuslainsäädäntö, s. 76).

Rikosylikonstaapelin selvityksen perusteella on tehtävissä johtopäätös, että hän on esitutkinnan sen hetkisessä vaiheessa katsonut Y Oy:n edustajan edustaman yhtiön Y Oy:n olevan asianosainen (asianomistaja) poliisilla esitutkinnassa olevaan asiakokonaisuuteen sen joiltakin osin. Tämän perusteella Y Oy:llä on poliisin näkemyksen mukaan ollut asianosaisasema pyydettyihin tietoihin. Helsingin kihlakunnan poliisilaitoksen lausunnossa todetaan myös poliisilaitoksen katsovan, ettei rikosylikonstaapeli ole syyllistynyt virheelliseen menettelyyn luovuttaessaan laatimansa asiakirjan jutun asianomistajalle.

Katson saadun selvityksen perusteella, ettei asiassa ole ilmennyt aihetta epäillä, että rikosylikonstaapeli olisi menetellyt virheellisesti katsoessaan Y Oy:n olevan julkisuuslain 11 §:n tarkoittamalla tavoin asianosaisena (asianomistaja) oikeutettu saamaan salassa pidettäviä tietoja keskeneräisestä esitutkinnasta. Muutoinkin katson, ettei asiassa ole tullut esiin aihetta epäillä, että asianosaiselle olisi annettu sellaisia tietoja, joita sillä ei julkisuuslain 11 §:n 2 momentin nojalla olisi ollut oikeutta saada.

3.2.3

Rikosylikonstaapelin menettely tiedon antamisessa

Kanteluasiakirjoista ilmenee, että rikosylikonstaapeli oli laatinut Y Oy:n edustajan pyynnöstä kirjallisen selvityksen A Oy:n edustajien osuudesta poliisilla tutkittavana oleviin rikoksiin.

Asianosaiset voivat yllä mainittujen säännösten perusteella saada tietoja esitutkinnassa esiin tulleista seikoista, vaikka esitutkintaa koskevat asiakirjat julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 3 kohdan nojalla olisivatkin vielä salassa pidettäviä. Yhteinen arviointiperuste tiedon antamiselle asianosaiselle sekä esitutkintalain että julkisuuslain mukaan on se, voiko tiedon antamisesta aiheutua haittaa rikoksen selvittämiseksi. Tämä edellytys on varsin joustava ja jättää soveltajalleen suhteellisen paljon harkintavaltaa. Luonnollisesti on kuitenkin huomattava, että tällainen tilanne on herkkä epäluuloille puolueellisuudesta. Esitutkinnalta vaadittava puolueettomuus ei käsitykseni mukaan kuitenkaan merkitse sitä, että kaikille asianosaisille aina annetaan esitutkinnan kaikissa vaiheissa täsmälleen samat tiedot esitutkinnasta; tietojen antamisesta aiheutuva vaara rikoksen selvittämiseksi ei välttämättä ole sama kaikkien asianosaisten osalta.

Olen edellä todennut, että Y Oy:n asianosaisaseman johdosta yhtiöllä on ollut varsin laaja oikeus tietojen saantiin kyseisestä esitutkinnasta. Siihen nähden en katso rikosylikonstaapelin menettelleen sinänsä lainvastaisesti antamalla asianosaisen pyytämät tiedot esitutkinnasta erillisen lausunnon muodossa. Näkemykseni mukaan rikosylikonstaapeli on pyrkinyt laatimallaan lausunnolla rajaamaan esitutkinnasta annettavien tietojen laajuuden ottaen huomioon tietoja pyytäneen aseman esitutkinnan sen hetkessä tilanteessa. Toisaalta rikosylikonstaapelin menettelyä on voitu pitää perusteltuna myös esitutkintaineiston laajuuden vuoksi. Kiinnitän kuitenkin jo tässä vaiheessa huomiota siihen, että lausunto sisälsi tietoja, joiden tuleminen tässä vaiheessa ulkopuoliseen tietoon on voinut olla julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 3 kohdan johdosta rajoitettua. Käsittelen tätä kysymystä seuraavassa.

3.2.4

Salassa pidettävän esitutkintatiedon antaminen riita-asian oikeuskäsittelyä varten

Kantelijat kertoivat kirjoituksessaan, että esitutkinnasta saatuja tietoja oli käytetty käräjäoikeudessa käsitellyn vuokrariita-asian käsittelyssä, jolloin tiedot olivat tulleet julkisiksi seurauksella, että ne olivat aiheuttaneet kantelijoiden edustamalle yritykselle A Oy:lle "erittäin vakavaa haittaa ja suoranaisia taloudellisia vahinkoja".

Rikosylikonstaapeli kertoo selvityksessään, että Y Oy:n edustaja oli pyytänyt häneltä kirjallista selvitystä A Oy:n edustajien osuudesta poliisilla tutkittavana oleviin rikoksiin vuokrasuhteen irtisanomista koskevaa siviiliprosessia varten. Rikosylikonstaapeli oli suostunut Y Oy:n edustajan esittämään pyyntöön laatimalla em. tavoin kirjallisen lausunnon, josta Y Oy:n edustajan pyytämät tiedot

ilmenevät.

Esitutinnan julkisuus on rajoitettua muun muassa siitä syystä, että vasta tutkittavana olevien rikosepäilyjen julkinen käsittely voi helposti aiheuttaa varsinkin epäillylle vaikeasti korjattavaa ja joskus peruuttamatonta vahinkoa. Kysymys on kuitenkin vasta epäilyistä, jotka voivat asian myöhemmässä vaiheessa osoittautua perusteettomiksi.

Julkisuuslain 11 §:ssä tarkoitetun asianosaisjulkisuuden tavoitteena on palvella asianosaisen oikeusturvatarpeita asian käsittelyssä viranomaisessa. Koska tällaisten tietojen antaminen vapaasti ulkopuolisille kuitenkin heikentäisi salassapitojärjestelmää laajemmalti kuin asianosaisten oikeusturvan kannalta on tarpeen, julkisuuslain 23 §:n 2 momentissa on säädetty asianosaiselle salassapitovelvollisuus (Wallin- Konstari: Julkisuus- ja salassapitolainsäädäntö, s. 254). Se on siis katsottu tarpeelliseksi vastapainoksi asianosaisen tiedonsaantioikeudelle. Asianosainen saa asiasta salassa pidettäviä tietoja, mutta hän saa käyttää niitä hyväkseen vain tuossa asiassa, ei siis esimerkiksi levittääkseen niitä julkisuuteen (ns. hyödyntämiskielto). Sama tavoite on myös esitutkintalain 48 §:n tarkoittamalla ilmaisukiellolla.

Kun viranomaisen luovuttaa asianosaiselle tai muulle taholle sivullista koskevia salassa pidettäviä tietoja, näihin asiakirjoihin tulee tehdä julkisuuslain 25 §:n tarkoittama merkintä asiakirjan salassa pidosta. Salassapitomerkinnettä tekeminen on mainitun säännöksen mukaan pakollista, kun asiakirja annetaan asianosaiselle ja se on pidettävä salassa toisen tai yleisen edun vuoksi. Julkisuuslakia koskevasta hallituksen esityksestä ilmenee, että salassapitomerkinnettä itsellään ei ole salassapitoa luovaa merkitystä.

Kantelukirjoituksen liitteenä olevasta rikosylikonstaapelin laatimasta asiakirjasta ei ilmene minkäänlaisia salassa pitoa koskevia merkintöjä.

Näkemykseni mukaan rikosylikonstaapelin olisi tullut tehdä laatimaansa asiakirjaan merkintä siitä ilmenevien tietojen salassa pidosta. Merkinnettä laiminlyönnin merkitystä korostaa se, että rikosylikonstaapelilta saadun selvityksen perusteella hän ilmeisesti jo etukäteen tiesi, mihin tarkoitukseen hänen laatimaansa asiakirjaa tulisi käyttää. Rikosylikonstaapelin selvitys viittaaakin siihen, että hän on ymmärtänyt asianosaisjulkisuuden rajoitukset väärin, kun hän katsoo asianosaisen oikeusturvan suojaamisen ylipäätään oikeuttavan tietojen antamiseen. Julkisuuslain mukaan asianosaisen erityisen tiedonsaantioikeuden tarkoitus on kuitenkin turvata asianosaisen asemaa kyseisessä asiassa. Rikosylikonstaapelin olisi tullut viimeistään tietojen antamisen yhteydessä ottaa tämä rajoitus huomioon ja kertoa tiedon saajalle tietojen salassa pidosta ja hyödyntämiskiellosta sekä, jos tämä edelleen olisi halunnut kyseisiä tietoja, merkitä niiden käyttörajoitus asiakirjaan. Yhtenä toimenpiteenä salassapidon turvaamiseksi olisi voinut tulla kyseeseen myös esitutkintalain 48 §:n tarkoittaman ilmaisukiellon antaminen asianosaiselle. Selvitysten perusteella vaikuttaa siltä, että jos rikosylikonstaapeli olisi asianmukaisesti selostanut tietojen käyttörajoituksia, tietoja ei olisi edes pyydetty.

Sen seikan arvioiminen, onko tiedon saanut taho syyllistynyt menettelyllään johonkin rikokseen, ei kuulu oikeusasiamiehen toimivaltaan.

Pidän tässä tapauksessa perusteltuna kiinnittää rikosylikonstaapelin vakavaa huomiota salassapitomerkinän pakollisuuteen luovutettaessa asianosaiselle salassa pidettäviä asiakirjoja sekä siihen, että poliisin tulee muutoinkin kertoa asianosaiselle tätä koskevasta vaitiolovelvollisuudesta.

3.2.5

Rikosylikonstaapelin laatiman lausunnon oikeellisuus

Kantelijat kertoivat rikosylikonstaapelin laatimassa lausunnossa todetun virheellisesti, että A olisi kertonut myyneensä yrityksen B:lle 1 eurolla, kun taas B kertoo ostaneensa yrityksen 1 eurolla C:ltä. Kantelun mukaan rikosylikonstaapeli oli tosiasiallisesti kuulustellut A:n puhelimitse todistajana esitutkinnassa eikä laaditussa kuulustelukertomuksessa mainita kertaakaan B-nimistä henkilöä.

Rikosylikonstaapeli toteaa, että hän oli kantelussa esitetyn väitteen johdosta tarkistanut laatimansa lausunnon ja huomannut siinä olevan mainitun asiavirheen; A ei ollut mainittua lausuntoa antanut vaan sen oli antanut eräs toinen asianosainen. Rikosylikonstaapelin mukaan hänen tekemänsä virhe ei ollut tahallinen eikä sillä ole rikosylikonstaapelin mukaan ollut merkitystä X Oy:n ja Y Oy:n välisen siviilijutun käsittelyssä. Selityksessään rikosylikonstaapeli on todennut katsoneensa esitutkinnan sen hetkessä vaiheessa, ettei asiassa ollut mitään estettä sille, että käsiteltävänä olleesta rikosasiasta annettiin tietoja siviiliprosessiin.

Näkemykseni mukaan asiassa ilmennyt rikosylikonstaapelin tekemä virheellinen lausuma A:n osallisuudesta tapahtumaan on vakava, koska rikosylikonstaapelin laatimasta asiakirjasta saa sen kuvan, että A olisi jollakin muulla tavoin kuin todistajan ominaisuudessa asianosainen poliisin rikokseksi epäilemään tapahtumaan.

Saadun selvityksen perusteella vaikuttaa siltä, että rikosylikonstaapelin menettely on johtunut pelkästään inhimillisestä erehdyksestä eli huolimattomuudesta. Korostan kuitenkin, että mielestäni viranomaisen erityisen huolellisuuden vaatimus korostuu varsinkin salassapitosäännösten alaisia asioita käsitellessä. Tästä syystä pidän aiheellisena kiinnittää rikosylikonstaapelin huomiota vastaisen varalle erityiseen huolellisuuteen salassa pidettäviä asiakirjoja laadittaessa.

3.2.6

Henkilötunnuksen käyttö viranomaisen laatimassa asiakirjassa

Kantelijat arvostelivat rikosylikonstaapelin laatimaa lausuntoa siitä, että lausuntoon oli merkitty erään asianosaisen henkilötunnus.

Rikosylikonstaapeli ei ole selvityksessään maininnut syytä henkilötunnuksen

merkitsemiseen laatimaansa asiakirjaan.

Henkilötietolain 13 §:n 1 momentin mukaan henkilötunnusten käsittely on sallittua silloin, kun rekisteröidyn yksilöiminen on tärkeää 2 momentin tarkoittamissa tilanteissa. Pykälän 4 momentti puolestaan velvoittaa viranomaisen huolehtimaan, ettei henkilötunnusta luovuteta tarpeettomasti ulkopuolisille.

Näkemykseni mukaan asiassa ei ole esitetty henkilötunnuksen käsittelemistä koskevien säännösten edellyttämiä riittäviä ja hyväksyttäviä perusteita, joilla henkilötunnuksen merkitsemistä kantelunalaiseen asiakirjaan voitaisiin perustella. Rikosylikonstaapelin laatimaa lausuntoa tarkastellessa ei muutoinkaan käy ilmi henkilötunnuksen merkitsemisen puolesta puhuvia seikkoja, kuten esim. asianosaisen yksilöintitarvetta.

Edellä todetun perusteella kiinnitän rikosylikonstaapelin huomiota henkilötunnuksen käsittelemiseen sillä tavoin, ettei sitä tarpeettomasti merkitä viranomaisen laatimiin asiakirjoihin. Totean myös tässä yhteydessä, että asianosaisen tiedonsaantioikeudella ei sinänsä ole merkitystä henkilötietolain soveltamisen kannalta; henkilötunnuksen tarpeettomasta merkitsemisestä tulee mahdollisuuksien mukaan pidättäytyä, vaikka asianosaisella sinänsä kyseiseen tietoon olisikin oikeus.

4

TOIMENPITEET

Eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n nojalla annan rikosylikonstaapelille huomautuksen hänen edellä kohdassa 3.2.4 kerrotusta lainvastaisesta menettelystään. Saatan lisäksi edellä kohdissa 3.2.5–3.2.6 esittämäni käsitykset rikosylikonstaapelin virheelliseksi katsomastani menettelystä hänen tietoonsa vastaisen varalle. Tässä tarkoituksessa lähetän hänelle jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Muihin toimenpiteisiin kantelukirjoitus ei anna aihetta.